

Din Nästa

TIDNING FÖR GÖTEBORGS RÄDDNINGSMISSION # 1 2003

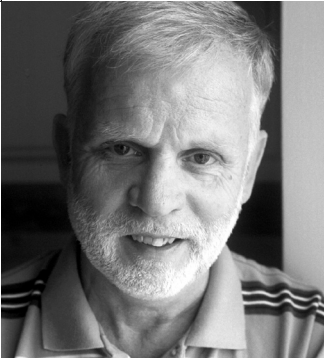

Ingången: Ny
utgång i livet för
unga i Lövgärdet

Barn i kläm när
föräldrar fångas

Lisagården: Lisa för
hemlösa kvinnor

“...ni är mer värda än aldrig så många sparvar”.

“Så mycket är bilen värd. Läs hela listan över priserna på begagnade bilar”. Så löd den mest iögonfallande rubriken i Göteborgs-Posten 22 maj. Mina tankar gick snabbt vidare till det som är mer intressant. Vad är människan värd, vad är livet värt, vad är livskvalitet värd...

I SAMMA TIDNING kunde jag läsa att det gick som en dans att få fram 4,6 miljoner av kommunala medel till Ostindiefararen i Göteborg. Pengarna lyftes från fonder som också kunde använts för sociala insatser. Samtidigt ser vi en överhängande risk att vintern som kommer blir den värsta hittills när det gäller brist på bostäder för hemlösa i Göteborg. Nu upplever vi också att det blir allt svårare i Göteborg att få fram resurser för förebyggande insatser bland barn och ungdomar. Och behoven är stora! Många unga lever i utsatta situationer, känner sig ensamma och vilsna, saknar framtidshopp. Bruket av alkohol och andra droger går snabbt neråt i åldrarna.

VAD ÄR EN enskild människa värd? Hur värderar vi livskvalitet? Jag är morfar dubbelt upp. Känslan att hålla ett barn i sin famn är fantastisk. Ett barn kan naturligtvis aldrig värderas i pengar. Livskvalitet kan det inte heller. Ändå gör vi det hela tiden. Det finns många glömda barn. Barn som varken har morfar eller någon annan som kramar dem. Barn som växer upp i ett hem där missbruk förekommer, barn som har psykiskt sjuka föräldrar, barn som har föräldrar i fängelse, ja listan kan göras lång. Det är barn som lever i riskmiljöer och som behöver allt stöd de kan få i början av livet. Har vi råd att inte ge stöd åt dessa barn? Vad händer om vi inte satsar? Vad

kommer det att kosta i lidande om vi inte ger resurser?

PÅ RÄDDNINGSMISSIONEN möter vi varje vecka barn som har föräldrar i fängelse. Vi kallar verksamheten för Solrosen. Där får barnen hjälp att bearbeta den svåra situation det innebär att ha en förälder i fängelse. Saknaden, frustrationen, misstron, skammen och alla andra känslor som finns i barnens sinnen. Genom projekt Ingången och Agora, som är två verksamheter som också riktar sig till unga, får tjejer och killar stöd att se sina egna resurser och ta steg mot ett bättre liv. Detta är en viktiga delar i vårt framtids tänk där vi vid sidan om arbetet bland hemlösa och personer med missbruksproblem vill prioritera förebyggande insatser bland barn och ungdom.. Vi har många andra bra idéer när det gäller stöd till barn och ungdomar som vi hoppas kunna förverkliga framöver.

JESUS KRISTUS GJORDE ofta det oväntade. Han lyfte fram barnen och gjorde dem till föredömen. Också andra människor, osedda eller föraktade, såg han och gav hopp och inspiration. Han talade en gång om värdet på sparvar. Dagspriset för en sparv var inte mer än några ören. ”Men ingen av dem är glömd av Gud....Var inte rädda, ni är mer värda än aldrig så många sparvar.” Jesus Kristus är vårt föredöme och vår kraftkälla. Tack för dina förböner och ditt stöd till vårt arbete. Vi behöver det!

Med önskan om en god sommar!

Carl-Erik Ångerheim

Din Nästa

är Göteborgs Räddningsmissions tidning.
Den utkommer med två nummr per år.

GÖTEBORGS RÄDDNINGSMISSION

Adress

Vasagatan 14
411 24 GÖTEBORG

Telefon

031-701 41 80

Fax

031-701 41 88

E-post

foreningen@raddningmissionen.org

Ansvarig utgivare

Carl-Erik Ängerheim, 031-701 41 81
ce.angerheim@raddningsmissionen.org

Redaktion

Helena Lind, Malin Sonnsjö, Linda Johansson,
Mervi Andelin Andersson

Layout

Conny Nylén, Mediavarvet

Prenumeration

Det kostar inget att få
Din Nästa hem i brevlådan.
Hjälp oss gärna att sprida tidningen

Sänd gärna

bidrag i form av text eller bild, vi ansvarar
dock inte för ej beställt material.

Omslag

Visnia ser ljust på framtiden
Foto: Linda Johansson

Hjälp en hemlös, köp fågelholken BO. BO säljs på
Coop Forum Göteborg och
kostar 60 kr. Behållningen går oavkortat till
Räddningsmissionens arbete med
hemlösa. Om du sätter upp holken i trädgården eller
på balkongen blir du
förmodligen belönad med skönsång så småningom.

Tjejer tar plats i Flatås

Trettio tjejer från högstadieskolan i närheten kommer till Flatåskyrkan i västra
Göteborg varje vecka för att delta i någon av de tre tjejgrupperna.

- Det är första gången som kyrkans lokaler inte räcker till, skrattar
projektledare Emma Zettergren.

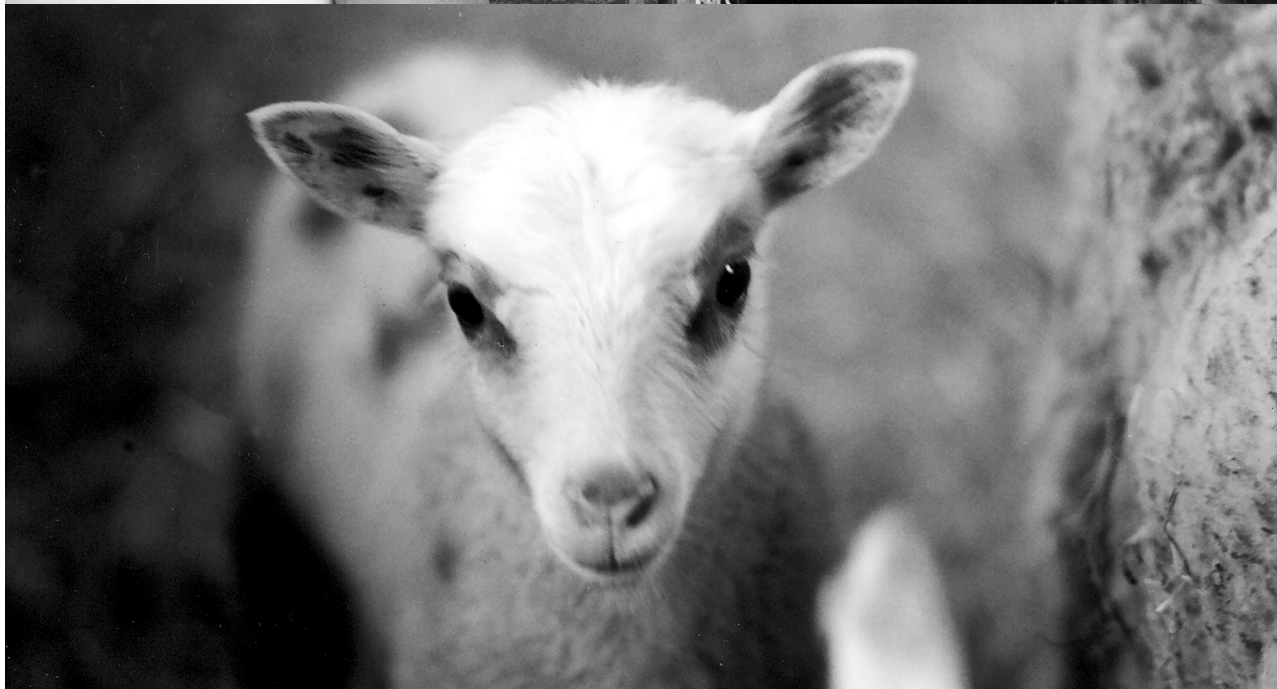
Emma arbetar sedan i augusti 2002 som projektsamordnare i
Ungdomsprojektet, en samverkan mellan Räddningsmissionen, kyrkorna,
skolan och fritidsgården i området.

- Tidigare har vi haft mest killar som deltagit i projektet, berättar Emma, men
när jag började i höstas gick vi ut med ett erbjudande specifikt till tjejer. Vi
hade fått signaler från skolan och fritidsgården att många tjejer mådde dåligt
och behövde stöd. Efter två veckor hade vi 40 tjejer som ville börja i grupp!
Emma Zettergren berättar att tjejgruppen är ett tryggt forum där tjejer
får uttrycka sina åsikter. Målet är att stärka tjejernas självkänsla och att
öka sammanhållningen tjejer emellan. Samtalet i gruppen och gruppens
utveckling är det centrala, men grupperna har också gjort många spännande
och roliga aktiviteter tillsammans.

Ungdomsprojektet i Flatåskyrkan har sitt ursprung i en tragisk händelse i
området för tre år sedan då en 16-årig pojke miste livet genom dråp. Genom
insamlingen till hans minne kunde Ungdomsprojektet starta. Förutom
tjejgrupperna finns en äventyrsgrupp och ett kafé och projektet brukar ordna
läger och olika evenemang som drogfritt alternativ vid storhelger.

-Vårt mål är att ta ungdomarnas tankar och funderingar på allvar, säger
Emma Zettergren. Vi vill erbjuda en mötesplats där ungdomarna själva får
chansen att påverka sin fritid och göra den aktiv och meningsfull. Här möts
olika åldrar och erfarenheter. Men det spelar egentligen ingen roll hur häftiga
aktiviteter vi gör. Det är relationen mellan ledare och tonåring som är det allra
viktigaste. Det är det ungdomarna sätter värde på.

Bildtext: Emma Zettergren och Karin Arvidsson leder grupper för tonårstjejer
i Flatåskyrkans ungdomsprojekt. Sara och Jenny sätter värde på relationen till
ledarna och den trygghet som finns i gruppen. (bild kommer!)

ingången

ingången

Betongförrort. Miljonprogram. Segregation och arbetslöshet. Sociala problem och kriminalitet. Det är schablonbilden av Göteborgs nordöstra stadsdelar, den bild vi severas i tidningarna och TVs nyhetsklipp. Och visst är det tuffa odds för många av barnen och ungdomarna som växer upp här. I Gunnared är nästan varannan invånare i åldern 20-24 år beroende av socialbidrag. Arbetslösheten är hög och droger vanliga bland ungdomar. Men det är inte hela sanningen. Allt beror på perspektivet. För ungdomarna som deltar i projekt Ingången i Lövgärdet är Gunnared hembygden. Här finns släkten, gemenskapen med kompisarna, glädjen, vardagslivet. Och frustration över att inte få tillträde till samhället för att man har "fel" efternamn och kommer från "fel" område.

Sedan starten för två år sedan har 14 ungdomar gått vidare till arbete eller studier genom projekt Ingången. Men projektets sociala sida är troligen det allra viktigaste. 13 av 24 deltagare säger att personalen på Ingången är deras bästa stöd i tillvaron. Möt Visnia och Nic, på följande två uppslag, som gick genom Ingången till utbildning och arbete - och stärkt självkänsla.

ingången

Visnia

hennes dröm blev verklighet

-Vägledning, säger Visnia. Det var det jag fick på Ingången. Jag visste att jag helst av allt ville ha ett jobb, men inte hur jag skulle få det. Det är ledarna som är det bästa med Ingången. De ger verkligen sitt stöd till 100 procent.

JAG TRÄFFAR VISNIA på Elisabethskolan där hon utbildar sig till hudterapeut. Det är full fart runtomkring. Elever i vita rockar skyndar förbi. Flickan i receptionen har fullt upp med att ta emot nya kunder samtidigt som telefonen ringer hela tiden. Visnia tar det med ro. Hon berättar lugnt och välformulerat om allt som skall klaras av på de två terminer som utbildningen tar.

Utbildningen är tuff, det är ett högt tempo.

-Vi skall ju bli specialister på huden, säger Visnia. Det innebär studier i bland annat dermatologi (hudens uppbyggnad), kemi, biologi och elektronik. Ofta blir det flera prov i veckan. Två dagar i veckan praktiserar eleverna på skolans egen salong. Det är ständigt fullbokat, nu på våren kan man få vänta länge på en tid för behandling. Men Visnia berättar att hon och hennes klasskamrater ändå ofta stannar kvar efter skoldagens slut för att träna på något moment.

- Man får testa på varandra tills man kan. Vi hjälper varandra. Jag har fått flera nya vänner här i skolan. Det blir mest dem jag hinner umgås med. Jag har ju

ingången

barn också, då blir det ingen tid över.

Visnia blev gravid när hon gick på gymnasiet och hoppade av skolan eftersom hon ville föda sitt barn. Idag är Andres tre år. Det var när han var baby som Visnia kom i kontakt med projekt Ingången.

-Jag klarade inte av att bara gå hemma, jag mådde jättedåligt av att inte få göra något. Jag är inte en sån som kan göra ingenting. Jag ville ju vidare i livet! Och jag visste att jag skulle lyckas på något sätt.

- När jag fick höra om Ingången på Arbetsförmedlingen kände jag direkt att det var något för mig. Det var det bästa som kunde hända just då. Jag var med från början, när det startade. Och jag gick verkligen in för det. Jag var där varje dag, jag har målat varenda vägg där på Ingången. Det är många som inte har den viljan tror jag. För en del tar det lång tid. De kommer kanske inte varje dag och vet inte vad de vill. I början av projektet skrev vi ner vad vi ville göra. Det viktigaste för mig var att få jobb.

MIN DRÖM VAR att bli hudterapeut, men i början tänkte jag inte så mycket på det, det kändes liksom omöjligt.

Utbildningen till hudterapeut kostar 76 000 kronor, inte så konstigt att Visnia tyckte att det verkade ouppnåeligt. Tillsammans med personalen på Ingången funderade Visnia på olika möjliga vägar tills det plötsligt visade sig att det fanns en chans att få gå den utbildning hon drömt om. Arbetsförmedlingen hade köpt två platser på Elisabethskolan. Om hon klarade inträdesproven skulle hon få börja.

-Den dagen de ringde och sa att du är välkommen hit. Jag blev jätteglad!

Visnia håller fortfarande kontakt med personalen på Ingången.

-De är underbara. Varje gång jag haft prov så ringer de och frågar hur det har gått. Och det går ju oftast bra. Vi är så stolta! säger de då.

Visnia skrattar. Här har hon hamnat rätt, det märks. Hon utstrålar ett lågmält självförtroende. Det är när hon talar om tiden före hon kom till Ingången som

en okuvlig viljestyrka lyser igenom. Allt har inte varit lätt i livet för Visnia.

- Jag kom hit från Chile när jag var tolv år. Min mamma hade bott i Sverige i sex år då och jag hade bott hos mormor och morfar. Så allt var nytt för mig, Landet, språket, min mamma som jag nästan inte kände och en ny familj med nya syskon som jag aldrig hade träffat. Jag ville hellre stanna i Chile. Det var jobbigt i början. Mamma och jag har bråkat mycket men det är faktiskt bättre mellan oss nu sedan jag själv fick barn. Nu förstår jag mer hennes val i livet.

VISNIA HAR EN tydlig bild av sin egen framtid. Hon satsar stenhårt på utbildningen, sedan vill hon ha arbete på en stor salong där hon kan få jobba med olika saker och lära sig mycket. Längre fram gärna något eget, kanske tillsammans med några kompisar. -Ibland har jag dåligt samvete för att skolan tar så mycket tid. Det blir inte så mycket över till Andres. Men han har ju en pappa också. Och jag tänker att det här gäller ett enda år. Och det handlar om vår framtid.

ingången

Ansvar

ger mening med livet

JAG HAR SETT NIC växa upp, och jag har alltid gillat honom. Han hade en jobbig tonårstid, skoltiden var besvärlig och Nic hamnade ofta i konflikter. Han är stor och stark, och ibland har man varit rädd för honom. Vi som känner honom har dock sett en annan sida, sett den snälle, goe kille han är. Efter flera år av arbetslöshet, tillfälliga jobb, avbrutna skolor och en del turbulens i livet, så började han här på Projekt Ingången.

DÅ BLIR DET EN tid av ro, där man kan hinna känna efter vad man vill, och vart man skall sikta, och i bästa fall få hjälp att komma dit. Efter några veckor började julen närma sig. Och Nic berättade att han skulle jobba på ett

ingången:

Mål: Integration i samhälle och vuxenliv. Redo för arbete eller studier.

Hur: Utbildning, arbetsträning och praktik. Tid ges också för att fundera på vad man bra på och hur man tänker sig framtiden.

För vem: Ungdomar (20-25) i Gunnared som står utanför arbetsmarknaden.

Var: Lövgärdet, Angered.

ingången

sjukhem över helgerna.

Jaha – skall du vara vaktmästare? Eller städa, kanske jobba i köket?

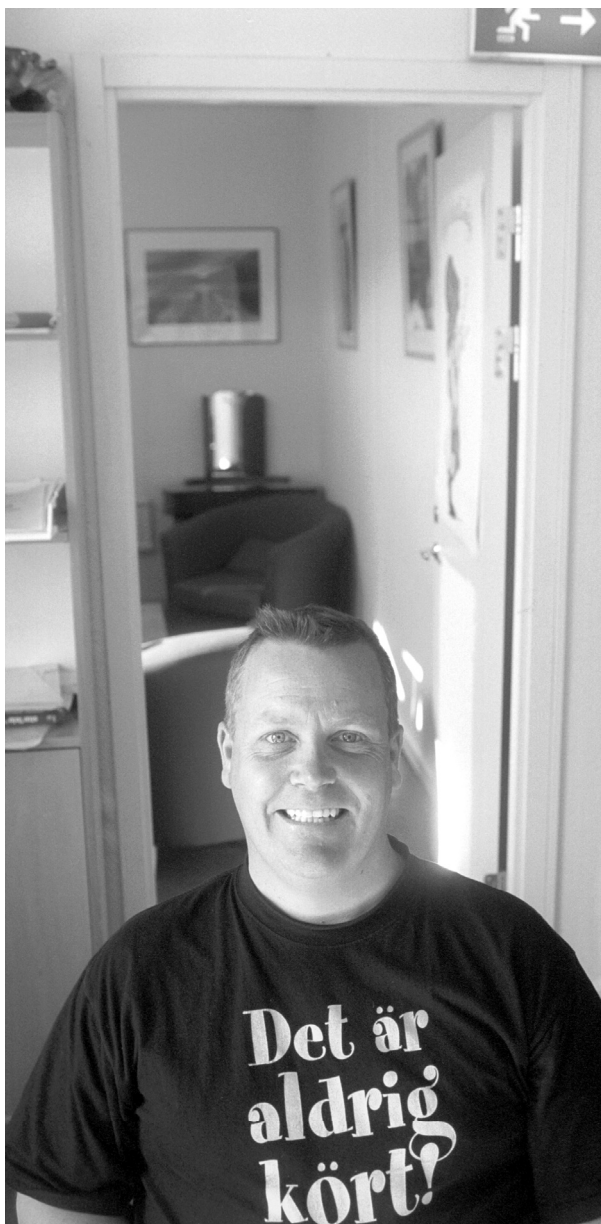
Nej, sa han, jag skall jobba med dom gamla.

Jag skall nog vara nån slags sjuksköterska.

Under helgerna tänkte jag en hel del på Nic och de gamla på sjukhemmet. Hoppades att både personal och de boende skulle se de goda sidor som jag hade sett hos honom. När vi träffades efter helgerna var jag nyfiken, jag kunde se att något viktigt hänt med honom.

JAG HAR JOBBAT alla dagar, berättade han. Jag skulle varit ledig på julafton, men så ringde de och sa att jag behövdes. En kvinna var jättesjuk och ingen ville komma in och jobba eftersom det var julafton. Jag satt vid hennes säng, höll henne i handen och berättade allt jag kunde komma på om julen. Jag visste inte om hon förstod vad jag sa, men jag klappade henne på

kinden. Efter fem timmar så dog hon... Då grät jag en skvätt, mest för att det var julafton, och för att hon var ensam... Men hon var ju inte ensam - jag var ju där...

SÅ HÄNDE NÅGOT med Nic. Ur vissheten om att vara behövd växte en känsla av mening. Det blev ett längre vikariat, och Nic växte i sin roll, fick sitta och vaka vid fler dödsbäddar, och kunde berätta för de andra ungdomarna på Ingången om det viktiga jobb han gjorde.

Bengt Andreasson,
projektledare Ingången

REBELL

Krönika

Enligt normen är ordet "rebellisk" nära nog likställt med att vara elak, men låt mig för en gångs skull, utan att ironisera eller försöka vara rolig, få framhäva ett annat ideal. Låt mig göra gemensam sak med fotomodellen, såpaskådisen och den stora filosofen Anna Järphammar, som i Aftonbladet uttryckte sin önskan om att alla ska vara snälla mot varandra.

Se där, nu var jag ironisk i alla fall. Det är lätt gjort, och det motsatta förhållningssättet, den självmedvetna godheten, kan dessutom bli en ganska klabbig historia.

Men jag försöker igen och ber att få presentera Thomasen, så som jag minns honom från min barndom. Han kan ha varit runt sextio år, och trots att han var liten till växten så var han betydligt större än oss barn. Vi borde med andra ord haft en gnutta respekt för honom, men nej – det verkar som om skillnaden på hög- och lågstatus är något av det första man får lära sig, och Thomasen var det lägsta vi kunde föreställa oss. Hans jobb var nämligen att plocka upp vad andra hade slängt, och det var inte bara godispapper och cigarettfimpar han tvingades ta emot. På honom testade vi varje nytt skällsord som de äldre hade lärt oss. Vi sprang efter honom, ryckte i hans kläder och försökte sno sokkärnan, och när vi hade köpt godis letade vi upp Thomasen för att slänga karamellpappren efter honom.

– Här har du! Plocka upp dom nu!

Men Thomasen höll sig lugn. Han bara log och skakade på huvudet.

EN GÅNG CYKLADE JAG med mamma genom parken och fick syn på Thomasen tillsammans med en av oss som i vanliga fall var hans plågoandar. Pojken grät och vi fick veta att han skulle till mataffären men hade tappat den hundralapp som föräldrarna hade skickat med honom.

Hundra kronor var förstås mycket pengar på den tiden. Pojken hade sagt att han fick stryk om han gick hem, och därför hjälpte Thomasen honom att leta.

– Vi kan väl också hjälpa till, sa mamma till mig.

Jag lydde motvilligt, men pengarna var och förblev borta,

och pojken bara grät.

Det var då det hände. Jag såg att Thomasen, när han trodde sig vara oöverbaskad, smög fram en sedel från sin plånbok och slängde den på marken.

– Se här, jag har hittat den! ropade han.

En cyniker skulle nu förmodligen säga att han först hade tagit hundralappen och sedan ångrade sig, men jag vet att det inte är sant. Han tyckte helt enkelt synd om pojken och gav honom sina egna, surt förvärvade slantar.

SEDAN DEN DAGEN slängde jag aldrig karamellpapper efter Thomasen. För vad betyder det att CNN-magnaten Ted Turner gav 1 miljard dollar till FN jämfört med Thomasens godhet? Naturligtvis kan 1 miljard göra nytta – så mycket begriper jag – men Thomasens förutsättningslösa godhet har en revolutionär potential som Turner aldrig kommer i närheten av. Det är en godhet som tvingar var och en av oss att ifrågasätta våra motiv. Det är en godhet som gör oss av oss själva egna fåfänga försök att skriva fina krönikor i hopp om att bli sedd som en bra människa.

Jag tror inte ens att Thomasen tänkte på en belöning i livet efter detta, och desto mer är en sådan belöning motiverad. När jag hoppas på hans upprättelse förvandlas hoppet rent av till bränsle för en sorts envis gudstro.

Och till den som fortfarande ser det som rebelliskt att vara elak vill jag bara citera ett uttalande av Thomas Öberg, som är sångare i rockbandet Bob Hund: "Det mest rebelliska en människa kan göra nu för tiden är att bete sig exemplariskt mot sina medmänniskor."

Ove Haugen skådespelare

När mamma/pappa sitter i
fängelse känner jag mig...

Sårad och ledsen

Barn får hjälp att bearbeta sina upplevelser när mamma eller pappa sitter i fängelse vid Räddningsmissionens projekt Solrosen.

Kan en vuxen person med en kniv döda en annan?
Den frågan upprepar Joakim, 11 år, gång på gång.

För ett barn som inte vet varför pappa sitter i fängelse kretsar tankarna ständigt kring vad föräldern gjort sig skyldig till. Och många gånger är fantasin värre än verkligheten.

– Sanningen kan vara hård, men den vinner i längden, säger Bettan Winsnes, fritidsledare och en av tre anställda på Solrosen. Det allra bästa för barnet är om föräldern tar på sig brottet, ångrar det och erkänner att det var dumt gjort.

EFTER SKOLANS SLUT träffas några barn, i åldersindelade grupper, på Solrosen i centrala Göteborg. Här får de möjlighet att prata om hur det

känns att ha en förälder som sitter i fängelse. Barnens livs- och familjesituationer skiljer sig åt men för alla barn med en förälder i fängelse är det viktigt att förstå att det inte är deras fel. Barn tar ofta på sig ansvar för det som händer i familjen och bekymrar sig för föräldrarna och det är vanligt att det är svårt att prata om det som hänt. Ofta blir det en lättnad att möta andra barn i samma situation.

Anki Ebefors berättar om en flicka som till en början hade svårt att öppet säga att hennes mamma satt i fängelse:

– Barnen i gruppen ställer enkla, raka frågor till varandra. Det blir en hjälp att släppa på spänningen, säger Anki. För de barn som har en pappa i fängelse var det nästan omöjligt att förstå att mammor också kunde sitta i fängelse. Att ha en mamma som sitter i fängelse innebär ofta att barnet placeras i familjehem

Det är inte mitt fel
att mamma/pappa
sitter i fängelse.

Jag är unik.
Mina behov är viktiga.

Känslor är okej.

Den finns bara en
familj som min.
Min familj är unik

med de förändringar och problem det kan innebära medan många andra barn lever stabila liv. Men ändå, trots skillnaderna, delar barnen i Solrosens grupper erfarenhet de inte delar med kompisarna i skolan. För tillfället är det tre grupper som träffas, en grupp med lågstadiebarn, en med mellanstadiebarn och en grupp med två tonårsflickor. Två timmar varje vecka, samma tid, samma plats med samma ledare och med samma struktur på träffarna. 16 veckor i rad träffas gruppen, som rymmer maximalt sex barn. Den pedagogiska modellen kommer ursprungligen från USA. Metoden, CAP, Children Are People too, används ofta i arbete med barn till missbrukare.

VARJE TRÄFF HAR ETT eget tema. Man pratar om känslor, att de aldrig är rätt eller fel. Att man har rätt att känna det man känner, men att det vi gör av känslorna kan bli fel. Om olika roller vi har i våra familjer, om att det är vanligt att barn tar på sig skulden för sådant som är svårt i en familj. Om vad försvar är; att visa en känsla och ha en annan känsla inuti. Om personliga gränser. Och mycket annat. Vid första mötestillfället får barnen bekanta sig med varandra och bestämma några enkla regler och riktlinjer för umgänget. Barnens regler kan vara att man inte får slåss, härmas, tugga tuggummi eller bilda grupper inom gruppen. Ledarna har två stående regler. Den första är att man alltid har rätt att stå över, barnen måste alltså inte säga något om de inte själv vill det och den andra är att det som sägs vid mötestillfällena stannar där, ingenting ska föras vidare. Känslan när jag kom..... Känslan när jag gick..... Två stora papper är uppsatta bredvid ingången till rummet där grupperna träffas. Här skriver barnen något när de kommer och något när det är dags att gå hem. Och just känslan är central på Solrosen. Rätten att känna vad man vill och att kunna hantera svåra känslor utan att det skadar vare sig mig själv eller någon annan.

DAGENS TEMA TAR ledarna upp genom någon övning, lek eller berättelse, beroende på barnens ålder. När känslor är dagens samtalsämne kan det föras in genom att barnen får dra en lapp där ett

känslouttryck är nedskrivet och sedan uttrycka det och låta kompisarna i gruppen gissa om de föreställer glad, arg, likgiltig eller något annat. Efter en knapp timme är det dags för fikapaus och därefter det blir det oftast någon skapande verksamhet.

I arbetet med de yngre barnen används mycket material, tyg, lera, färger. Dockor med olika ansiktsuttryck som kan användas när samtalsämnena blir svåra, masker som uttrycker olika känslor, lappar med ord, allt för att konkretisera och fånga barnens uppmärksamhet. Arbetet med tonåringarna fungerar på annat sätt, mer prat, mindre konkret material. – Tonåringarna cirkulerar innan de får ro, man måste vänta ut dem, vara tyst och fånga upp när de själva har lust att prata, säger Bettan Winsnes. De visar mer ilska än de yngre barnen och känner ofta ett större svek från föräldern.

Mötena kan börja trevande men när det är dags för fika brukar samtalen ha kommit igång och fikabordet lämnas sällan förrän det är dags att ta adjö av varandra.

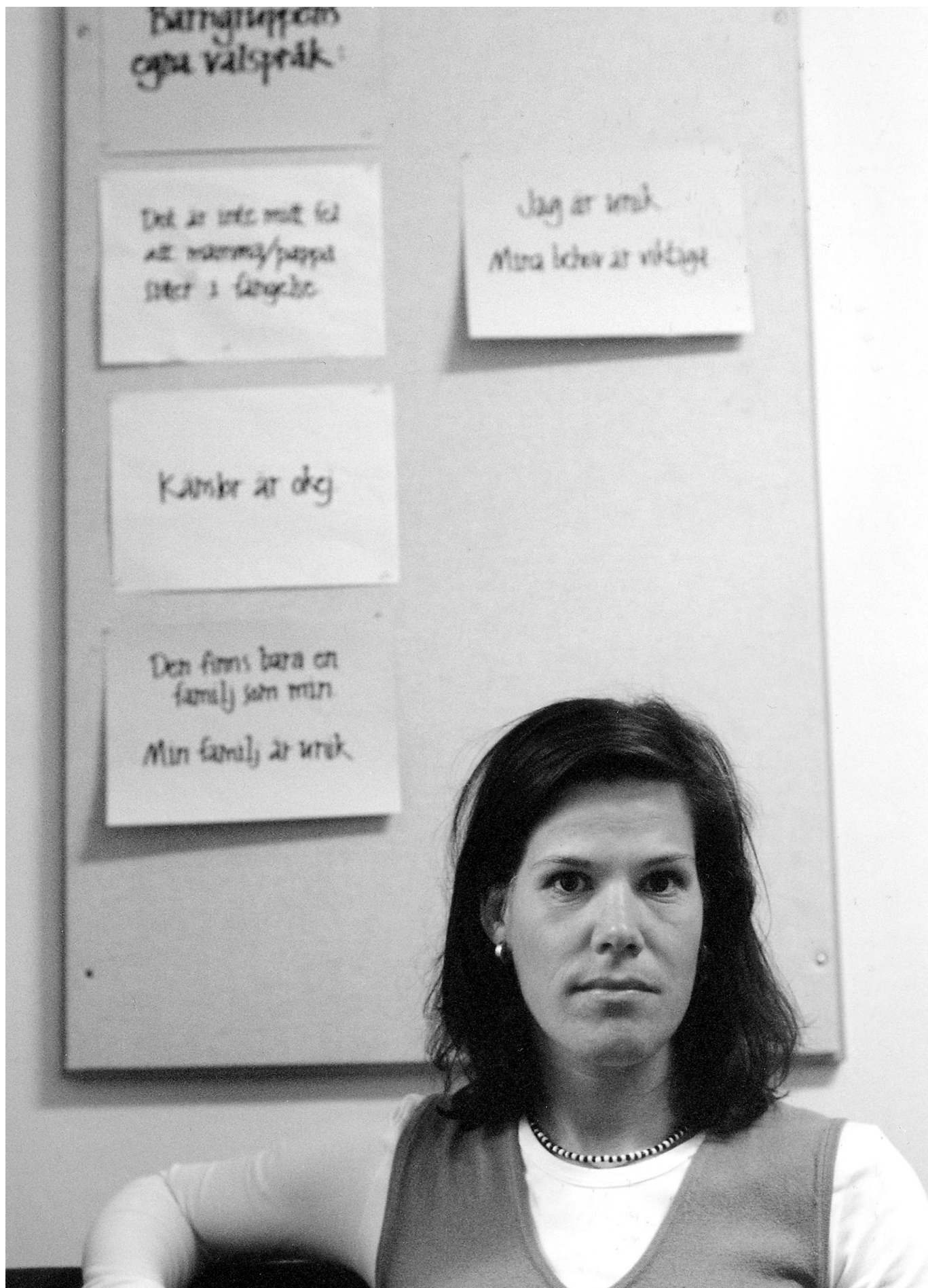
– Vi måste vara flexibla i arbetet och inte för styrda av programmet, säger Anki Eberfors. Det är viktigt att kunna kasta om ordningen på tema beroende på vad som händer i gruppen.

Vid de tillfällen när ledarna delat ut ämnena i förväg har de upplevt en läsning som inte varit bra.

För en del barn räcker det inte att gå en omgång med 16 träffar.

DE BEHÖVER FORTSÄTTA prata om och bearbeta svårigheten att ha en förälder i fängelse och fortsätter en andra och i enstaka fall till och med en tredje gång. För de barn som vill fortsätta ha kontakt med sina nyfunna vänner på Solrosen finns Klubb Solrosen som träffas var tredje vecka och leker, pratar, gör utflykter och åker på läger tillsammans. Anki och Bettan märker tydligt att barnen mår väl av det de får uppleva på Solrosen.

-Härifrån får de med sig att de har rätt att må bra trots att andra mår dåligt, säger Anki Eberfors. Fast pappa sitter i fängelse är de en egen bra person som inte är ansvarig för föräldrarnas handlingar.

DETTA GÖR VI IDAG:

Idag samlar vi våra verksamheter under fem rubriker: Uppsökande, Boende, Arbetskollektiv, Psykiatri och Mötesplatser. Vi ger akut hjälp till hemlösa, missbrukare och andra utsatta, vi ger stöd till långsiktig förändring av hela livet. Vi erbjuder psykiskt funktionshindrade ett tryggt hem. Vi möter kvinnor från hela världen, barn med föräldrar i fängelse, fångar och ungdomar utan arbete i samtal och utbildning.

Vi vill möta varje enskild människa med en blick som ser hennes inneboende växtkraft. Vi har en obändig tro på att människor kan förändras och utvecklas med rätt stöd, realistiska krav och kärleksfullt engagemang. Att vi ofta får se exempel på det, ger oss kraft och uthållighet att fortsätta arbeta.

Uppsökande

Fältarbetsteam: Bygger relationer, motiverar till förändring... osv, som du redan lagt in...

Boende

Tredje Våningen: Stödboende för män med dubbel diagnos, det vill säga missbruksproblematik i kombination med psykiskohälsa. 10 platser. Social träning och stöd till drogfrihet.

Fjärde Våningen: Stödboende för män med missbruksproblem. 11 platser. Miljöterapeutisk arbetsmodell. Helhetssyn på varje gäst, stödsamtal och möjlighet att fortsätta till egen träningslägenhet.

Hallegatans stödboende: Kollektivt boende för män med missbruksproblem och/eller boendeproblematik. 8 platser.

Mötesplatser

Solrosen: gruppverksamhet för barn och ungdomar som har föräldrar som sitter i fängelse eller på annat sätt är aktuella inom kriminalvården. Solrosen erbjuder även stöd till barns anhöriga.

Agora: internationell träffpunkt för kvinnor. Föreläsningar, kurser, rådgivning, galleri, kafé, med mera. Integration, jämställdhet, hälsa och empowerment står i fokus.

Kriminalvårdspastorerna: Närvaro, samtal och stöd för personal och anhöriga på häktet i Göteborg, Högsboanstalten och Skogomeanstalten. Bollplank i etiska och andliga frågor.

Besöksgrupper: Volontärer besöker anstalterna regelbundet och erbjuder lka och gemenskap.

Arbetskollektiv

Ingången: Arbetsmarknadsprojekt i Lövgärdet med målet att ungdomar skall gå från arbetslöshet till en meningsfull sysselsättning, en tryggare livssituation och på sikt en egen försörjning. Deltagarna får stöd, utbildning och praktik utifrån sina egna förutsättningar och behov.

Lantgården Björlanda: Lantgård med boende för 8 hemlösa och arbetsträning för ytterligare 12. Gemenskap, meningsfullt arbete och läkande närhet till djur och natur.

Kompassen: Daglig gemenskap för 12 personer som försöker lämna missbruket bakom sig. Stöd till dagliga rutiner och ökad livskvalitet. Gemensamma upplevelser ger hopp om ett bättre liv.

Psykiatri

Bellmansgatans gruppboende: serviceboende för psykiskt funktionshindrade med 8 lägenheter. Styrmanngatans gruppboende: serviceboende för psykiskt funktionshindrade med 12 lägenheter.

En egen dörr att stänga men med trygghet och stöd från personal dygnet runtom i gemenskap i de gemensamma lokalerna.

SÅ HÄR KAN DU HJÄLPA

Ge en gåva: Genom en penninggåva ger du oss möjlighet att fortsätta arbetet för de mest utsatta. Varje bidrag är välkommet! Gåvgiro 9004441.

Autogiro: Nu finns möjlighet att istället för inbetalningskort varje månad välja autogiro. Efter ditt medgivande sätts din gåva in genom automatisk överföring från bankkonto, personkonto eller postgirokonto. Om du vill veta mer kontakta Lars Hellqvist, telefon 031-701 41 94

Spara i Eldsjäl och stöd Räddningsmissionen! Om du vill veta mer om vad det innebär att fonspara i Eldsjäl och samtidigt ge en gåva, ring Helena Lind, telefon 031-701 41 83.

Gratulation: Vill du uppvakta en god vän på födelsedagen eller hedra minnet av någon som gått bort är du välkommen att istället för blommor eller presenter sända en gåva till Räddningsmissionens hjälparbete. Skriv på talongen namn och adress till den du vill komma ihåg så sänder vi ett gratulationskort eller minnesblad.

Testamentsgåva: En del av Räddningsmissionens givare skriver också sitt testamente till förmån för vårt hjälparbete. Du kan testamentera pengar, lösöre eller annan egendom. Räddningsmissionen betalar inte arvsskatt. Närmare upplysningar: direktor Carl-Erik Ångerheim, telefon 031-701 41 81.

Tipsa din arbetsgivare! De företag som stödjer oss kallas gemensamt för Affärsvänner. En del företag väljer att utan åtagande om tidpunkt och summa, ge gåvor i form av pengar, produkter eller tjänster när det passar och utan återkoppling från oss. Som Affärsvänner finns

också företag som väljer att i ett långsiktigt och aktivt samarbete stödja Räddningsmissionen under flera år genom att teckna avtal med oss. I dessa samarbeten finns ett avtalat återkopplingsprogram där det bland annat finns möjlighet till samarbete kring etiska frågor och diskussioner internt i företaget, delta på föreläsningar och studiebesök som Räddningsmissionen arrangerar och på andra sätt hitta former för samarbete. Har du en idé om hur just ni kan hjälpa till? Kontakta Lars Hellqvist, marknadsansvarig på Göteborgs Räddningsmission, telefon 031-701 41 94. E-post: l.hellqvist@raddningsmissionen.org

Volontärer inom Räddningsmissionen ger av sin tid och sina kunskaper. Arbetsuppgifterna är många och angelägna. Just nu organiserar vi om vårt volontärarbete och tar därför emot nya volontärer först när den nya organisationen är klar. Håll utkik i Din Nästa och på vår hemsida!

Köp en fågelholk! Fågelholken Bo kostar 60 kronor och säljs i Coop Forums butiker i Göteborg. Hela behållningen går till vårt arbete med hemlösa.

Sprid Din Nästa. I Räddningsmissionens tidning Din Nästa berättar vi om vårt arbete bland de mest utsatta. Det kostar ingenting att få tidningen hem i brevlådan. Vill du hjälpa oss att nå nya läsare kan du ringa Helena Lind på 031-701 41 83.

Handla i våra second-handbutiker. Räddningsmissionens secondhandbutiker drivs av våra arbetskollektiv. Ingången på Vaniljgatan 6 i Lövgärdet och Kompassen på Djurgårdsgatan 17B i Majorna. Vill du skänka saker som vi kan sälja? Ring Ingången 031-331 39 20. Intäkterna går till vår sociala verksamhet.

LISAGÅRDEN

LISA FÖR HEMLÖSA KVINNOR

I de hemlösas hårda verklighet är kvinnorna dubbelt utsatta. Hot och våld hör till deras vardag. Och många dörrar är stängda; hjälp till hemlösa är ofta anpassad till mäns behov. 10 mars flyttade de första tjejerna in på Lisagården, Räddningsmissionens nya boende för kvinnor. Din Nästa för dit för att hälsa på.

Det börjar med att Anja ringer och undrar om vi kan skjuta på tiden för mitt besök på Lisagården. Lena, en av kvinnorna som bor på Lisagården, har äntligen fått en tid på vårdcentralen för omläggning av sina såriga fötter och Anja måste följa med som stöd.

När jag några timmar senare kliver ur bilen på Lisagårdens gårdsplan hojtar Anja någonstans inifrån syrenbuskarna.

Hönsen har hittat ett hål i stängslet och är på rymmen. En halvvuxen katt hjälper till att skrämma dem halvt från vettet och det tar en kvart av flax och upprört kacklande innan vi till slut kan stänga nätdörren till hönsgården. Anja pustar men är i tankarna fortfarande kvar i besöket på vårdcentralen. Hon berättar hur svårt det är att få tillgång till sjukvård för den som inte har en fast adress. Man kan inte gå till en vårdcentral utan är hänvisad till sjukhusens akutmottagningar. Och när man väl väntat färdigt är det inte ovanligt att man nekas vård. Men idag kunde Anja gå med, och de har blivit vänligt och professionellt bemötta av en inkännande sjuksköterska, trots att Lenas oro tar sig uttryck i aggressivitet mot allt som är nytt

- Jag hoppas vi ska kunna matcha det spännande livet de här tjejerna lev. Vi måste erbjuda en dag full med innehåll. Hästar vore häftegt tidigare, säger Anja Hakkala föreståndare på Lisagården.

– Sköterskan blev också upprörd, berättar Anja. Hon tyckte att vi skulle anmäla läkaren som behandlat Lena tidigare.

Anja Hakkala har arbetat som socialarbetare i 15 år. Hon utstrålar brinnande engagemang men också trygg pondus. I över tio år var hon föreståndare för ria i Angered, en öppen verksamhet med kafé dit många hemlösa och missbrukare kom. Nu har hon varit med om att starta Lisagården och det märks att hon tycker det är roligt. Personalgruppen kommer från olika håll, har olika kompetenser och är i olika åldrar.

– Det är bra, att vi är nya allihop. Ingen har kunnat säga att sådär kan man inte göra, så har vi alrig gjort förut. Vi får testa oss fram här. Och vi är bara tjejer, det är kul!

NÄR VI SENARE SITTEr i det hemtrevliga lantköket med kaffe och muffins som Lena bakat talar vi vidare om de kränkningar som hemlösa kvinnor ständigt råkar ut för. Att inte bli respekterad, inte ha samma rättigheter eller tillgång till service och beskydd som vi andra, ”normala”. Att bli betraktad som besvärlig och mindre värd.

– Jag tänker att om det hade varit min mamma i den situationen som Lena är i, med en svår sjukdom och ingen vill hjälpa henne. Då hade jag förstås gjort precis så här – rivit upp himmel och jord och kämpat för hennes rätt till vård, säger Anja.

– Och det handlar också om att Lena skall veta att när jag är med då tillåter jag inte att hon blir kränkt. Då säger jag

ifrån. Och då kan hon slappna av, då behöver hon inte vara så rädd och arg.

Telefonen ringer och Anja talar en stund med Anette, som bor på Lisagården men inte syns till på några dagar. Anja berättar att katterna mår bra och försäkrar att Anette är välkommen tillbaka.

Jag tänker på vad Anna Lundbäck, områdesansvarig för Räddningsmissionens boenden, sade när gästerna började flytta in på Lisagården:

– Hemlösa är ingen grupp! Det blir så tydligt när man möter de här tjejerna. De är ingen utsatt grupp, de är individer med sina högst olika livsberättelser. För Anja verkar detta fullkomligt självklart, hos henne finns inte skymten av någon uppdelning i ”vi” och ”dom”. Hon återkommer ofta till ”om det hade varit jag”, ”hur skulle jag själv ha reagerat”. Hon understryker att på Lisagården måste det vara relationen som står i centrum. – Men det är viktigt med gränser också, säger Anja. Respekten måste vara ömsesidig. Det är viktigt att jag säger, som i telefon till Anette nyss, att jag inte vill att hon kommer hit om hon är påtänd. Annars har vi ingen relation. Visst händer det att de blåser mig, men det tycker jag ingår i det här jobbet. Och jag går på det hela tiden. Ibland med flit.

JAG TÄNKER ATT Lisagården är i första hand de här tjejernas hem, inte i första hand vår arbetsplats. Om jag hade bott här själv, vilka regler hade jag tyckt var rimliga då?

– Det bästa och det unika med Lisagården är att det är ett boende bara för tjejer. Det finns inga killar här som styr. Ofta blir det så på de stora boendeenheterna för hemlösa, de är på killarnas villkor. Eftersom det är 90 % killar så blir det lätt så att allt fungerar efter hur killarna vill ha det. Och man tänker på killarna i första hand. Bara en sån sak som att det är gemensamma toaletter. Ingen egen toalett för tjejerna. Och man vet ju hur killarna kissar! Här kanske vi inte har det fläckfritt precis, det finns saker som är viktigare än städning, men vi vet att det är vi själva som har stökat till det.

– Det är bra också att det är litet. Att det är få människor. Det förhindrar att det blir som en institution, nu kan vi skapa en hemkänsla här. Det här köket är ju anpassat till en familj, men det fungerar när vi inte är fler.

Jag undrar om det går att ringa in någon målgrupp för Lisagården men Anja värjer sig. De sex kvinnor som nu flyttat in kommer från mycket olika förhållanden, någon

klarade inte ensamheten i en träningslägenhet, någon kommer från behandlingshem, någon direkt från gatan. – Någonstans måste man vara så säker i sin roll som socialarbetare att man vågar lita på sitt omdöme, säger Anja. Vi kommer säkert att göra fel, men sånt är livet. Varför har vi fått det här att fungera så bra? Jag vet inte riktigt. Nu är vi tio kvinnor här, så egentligen borde det inte fungera – eller hur? Men det gör det. Det lilla formatet innebär också att det till exempel inte finns personal på plats på natten, något Anja kände en viss oro inför tidigare.

FLERA AV KVINNORNA lever med hot om våld från män. Men ännu har ingen stört friden. – De vågar inte, de känner mig! skrattar Anja. Och så ombonat som tjejerna har det här nu har de kanske aldrig haft det någon gång i sitt liv. De har alltid tagit hand om sig själva, alltid klarat sig. De är riktiga överlevare. Om jag skulle ställas på gatan idag utan någonting, utan pengar, utan vänner – jag skulle duka under på en månad.

– Det är ju ett ”spännande” liv de lever de här tjejerna. Det är väldigt händelserikt att leva på gatan. De säger att längtar efter lugn och ro, men när de kommer hit ut kan kontrasten bli för stor, lugnet kan bli för påtagligt vissa dagar. Då måste man in till stan, till kompisarna, till pulsen. Jag hoppas att vi skall kunna matcha det framöver. Erbjuder en dag full av innehåll här. Hästar vore häftigt! – När jag stänger av bandspelaren och tittar ut mellan de rutiga köksgardinerna ser jag en spräcklig höna spatsera över gräsmattan. Och en till. Hönsen är ute igen!

Text och bild Helena Lind

Vi tackar våra företagsvänner

Allbröd Tevenius AB
Partihallarna, Göteborg

ANR
Göteborg

Allbröd Tevenius AB
Partihallarna, Göteborg

Almås ICA Livs
Lindome

Allbröd Tevenius AB
Partihallarna, Göteborg

Almås ICA Livs
Lindome

ANR
Göteborg

Almås ICA Livs
Lindome

ANR
Göteborg

Allbröd Tevenius AB
Partihallarna, Göteborg

ANR
Göteborg

Allbröd Tevenius AB
Partihallarna, Göteborg

Almås ICA Livs
Lindome

Allbröd Tevenius AB
Partihallarna, Göteborg

Almås ICA Livs
Lindome

ANR
GöteborgAllbröd Tevenius AB
Partihallarna, Göteborg

Almås ICA Livs
Lindome

ANR
Göteborg

Almås ICA Livs
Lindome

ANR
Göteborg

Allbröd Tevenius AB
Partihallarna, Göteborg

Bli företagsvän till Räddningsmissionen

Som Räddningsmissionens företagsvän kan ditt företag stödja enskilda verksamheter eller projekt eller Göteborgs Räddningsmission som helhet längre eller kortare tid. Tillsammans utformar vi ett avtal utifrån intressen och

önskemål. Vi tar gärna emot varor eller tjänster ur företags sortiment. Bröd, blommor, laserskrivare, möbler, hantverkshjälp och bussar. Allt kan komma till användning. Kontakta Lars Hellqvist, telefon 031-701 41 94.

Modet att Leva

Konferens om livsmod
Om att stå upp för det man tror på
Om att hitta sitt eget ansikte genom skapande

GÖTEBORG 3, 4, 5 OKTOBER 2003

Hur kan man vara en levande, autentisk och aktiv människa i detta samhälle med så mycket motstridiga budskap? Hur får jag mod att vara mig själv, vara en levande människa som står upp mot grupptryck och vågar säga ifrån när det behövs. Hur kan jag lyfta mig över kortsiktig behovstillfredsställelse och istället nå mer meningsfulla mål. Sist, men kanske viktigast: Hur kan jag bistå andra att uppnå dessa mål?

På Artisten i Göteborg, högskolan för teater- och musikutbildningarna, får du möta människor som inspirerar och ger livsmod, som själva gått igenom kriser, som på olika sätt utmärkt sig genom att gå sina egna vägar och därmed öppnat vägar åt andra. Du får lyssna på inspirerande föreläsningar, delta i diskussioner, och medverka i workshop där du får återuppväcka din skapande förmåga i dans, målande och diktande.

Medverkande:

Kay Pollak, Brita Haugen, Olof Buckard, Åke Högberg, Marie Bergman, Agneta Pleijel, Carin Mannheimer och många fler.

Anmälan:

Deltagaravgiften på 1500:- plus moms sätts in på pg 610094-5. Symbolon betalat moms för privatpersoner

Information:

Helena Lind, Räddningsmissionen
031-701 41 83, ring för komplett program
h-lind@raddningsmissionen.org

Symbolon

UTBILDNING UTVECKLING HANDLEDNING

**GÖTEBORGS
RÄDDNINGSMISSION**

*Kultur-
samverkan*
SVENSKA KYRKAN

- Det fina med att bry
sig om andra är att
man kan låta bli.

Man behöver inte hjälpa andra om man inte vill.
Men allt blir bra mycket bättre om man gör det. Att göra en insats för Göteborgs
hemlösa är inte så svårt. En gåva på vårt postgiro räcker långt. Tack på förhand.

GÖTEBORGS RÄDDNINGSMISSION Pg. 90 04 44-1